

den samme Forseelse, skulde der anlægges to Sager, en offentlig Politisag imod den Person, der uberettiget har Løbset, og en privat Politisag mod Skipperen. Det kan aabenbart ikke gaa an. Jeg tror ogsaa, at den ærede Ordfører ikke har set tilstrækkelig nøie efter, naar han sagde, at efter den tidligere Lovgivning vare alle Sager angaaende Forseelser imod Løbslovgivningen Gjæsteretsager. Det er ikke Tilfældet. I Forordningen af 27de Marts 1831 § 41 er det bestemt, at Gjæsteretsbehandling skal finde Sted i Sager mellem Skibsførere og Løbsere, men vel at nævne ikke, uden hvor der er hvad man kalder Trætte mellem Skipperen og Løbsen, og det har oftere været Gjenstand for administrativ Afgjørelse, hvorledes andre Sager angaaende Overtrædelser af Løbslovgivningen skulde behandles, netop fordi denne § 41 kun nævner Sager angaaende Trætter mellem Skipperen og Løbsere, og jeg skal i den Henseende henvise den ærede Ordfører til Kancelliskrivelsen af 21de Marts 1839 og til flere Domme, hvori det er givet, at saadanne Forseelser imod Løbsforordningen af 1831 saavel ere behandlede ved Underretten som paadømte ved Overretten og Overadmiralitetstretten som offentlige Politisager. Det er altsaa ikke noget Nyt, men tværtimod, asset fra det enkelte Tilfælde, hvor der er Trætte mellem Skibsførere og Løbsere, have hidtil Forseelser imod Løbslovgivningen været behandlede som offentlige Politisager. Det Ændringsforslag, som jeg har stillet til § 60, tillader jeg mig derfor at anbefale. Den ærede Minister har stillet et Ændringsforslag dertil, nemlig om at det sidste Ord i første Stykke af mit Forslag: „gjæsteretsvis“ skal forandres til „som Særetsager“. Den ærede Ordfører mente, at det er ligegyldigt, hvilket af Udtrykkene man bruger, og jeg erkjender, at jeg er bleven ført paa Glatis, fordi det ærede Udvalg i sit Ændringsforslag har brugt Udtrykket „gjæsteretsvis“; men jeg tror, at den ærede Minister har Ret i sin Ændring, fordi det vel er ganske vist, at udenfor Kjøbenhavn er det aldeles ligegyldigt, enten man siger, at en Sag skal behandles gjæsteretsvis eller som Særetsager, fordi Retten og Behandlingsmaaden der er den samme; men i Kjøbenhavn har man Gjæstret ved andre Retter end ved Særetten, saa at det er korrektest at sige, at Sagerne skulle behandles som Særetsager.

Udler: Jeg vilde stille en Forespørgsel til den ærede Marineminister og tør maaske saa meget mere gjøre det, som den ærede Minister fra Sagens 1ste Behandling veed, at denne Forespørgsel vilde fremkomme. Jeg udtalte nemlig den Gang, at medens jeg fandt det naturligt, at Betaling efter den almindelige Tægt gik ind i den fælles Kasse, vilde jeg finde det, meget uheldigt, om den Extrabetaling, som Loven tillader en Løbs at tage under meget farefulde Forhold, ikke ind-

rette skulde komme ham til Gode, fordi han specielt havde udsat sit Liv for Fare. Jeg veed, at dette Spørgsmaal har været gjort til Gjenstand for Behandling i Udvalget. Mit Spørgsmaal skal gaa ud paa, om det, der nu foreslaas fastsaaet, er fuldt overensstemmende med det tidligere bestaaende Forhold, thi i saa Fald vilde det vel være naturligt at bibeholde det. Men jeg skal gjøre opmærksom paa, at det tidligere Reglement for Løbstagten af 27de Marts 1831 § 36 i denne Henseende forekommer mig at være utydelig, og jeg veed derfor ikke, hvorledes man har forholdt sig. Der staar nemlig i den nævnte Paragraf: „Ved den Fortjeneste, som Løbsen saaledes skal aflevere, skal Kun forstaaes den egentlige Løbsbetaling, som erlægges efter de givne Tægter.“ Denne Bestemmelse synes jeg det vil være meget naturligt at forstaa saaledes, at hvad der gives, ikke efter Tægt, men efter en saadan privat Overenskomst, som ved Loven er tilladt, hvor Løbsen udsætter sit Liv for siensynlige Fare, ikke er indbefattet i, hvad der ifølge Reglementet skal indbetales i den fælles Kasse. Lager jeg feil heri, kan jeg forstaa, at det ikke vil være nødvendigt at foretage nogen Forandring i Lovforslaget; men har det under de tidligere bestaaende Forhold været Tilfældet, at en Betaling, der erlagdes efter privat Overenskomst, ikke indgik i den almindelige Kasse, finder jeg det rimeligt at gjøre en Forandring. Man har vel sagt, at Sømand og Andre, der udsætte deres Liv for Fare, ikke i Regelen tænke paa Faren, og det kan være meget sandt; men det maa dog findes naturligt, at der kan tilkomme den, der udsætter sig for Livsfare og navnlig ogsaa udsætter Kone og Børn for at miste deres Forsørger, noget Extraordinært for hans Optræden under ekstraordinære Forhold, at de Benge, han saaledes faar ind, og som han er berettiget til at tage, komme ham særlig til Gode. Jeg har ikke ment, at de skulle gaa direkte til Løbsen; men jeg har, som jeg udtalte ved 1ste Behandling, tænkt mig, at der skulde oprettes særskilte Kasser for Premier, som bleve at fordele mellem dem, der havde været i et saadant Tilfælde. Jeg antager, at den ærede Minister og det ærede Udvalg kunne positivt bevare det Spørgsmaal, hvorledes § 36 i Reglementet af 1831 tidligere er blevet forstaaet i saa Henseende, og hvorledes den omhandlede ekstraordinære Betaling er bleven anvendt.

Marineministeren (Haffner): Det Spørgsmaal, som den sidste ærede Raler nu bragte under Forhandling, tror jeg blev berørt først af den ærede Ordfører for Udvalget, da han før begrunde de Ændringer, der ere stillede til Lovforslaget. Den ærede Ordfører oplyste, at Udvalget var enigt i, at det var rigtigt at holde paa Lovforslagets Bestemmelser, der gik ud paa, at den høiere Betaling, der ydes under særlige Løbsningsforhold, gaa ind i den fælles Løbskasse